

pravil še luknjic v lub. Vendar, znal ni — in piščal mu ni pela lepo; vsak je moral reči, da mu ni. Pa mu je dejal jedenkrat Pavle: „Tvoja piščal ne poje lepo.“ Anton pa je bil prepričan, da poje. In v jezo je prišel. „Poje!“ je rekel. „Ne!“ „Lepše ko tvoja!“ „Nikoli!“ „Anica, katera poje lepše?“ — Tedaj je vedela že naprej, kako bo odgovorila. Vedela je, da poje Pavletova lepše,

a Anton jo je gledal proseče. In ona je rekla: „Antonova!“ Pavle pa je trdil še vedno: „Ni res!“ „Res!“ „Res!“ „Nikoli!“ — Kar je posegel Anton z roko in zmečkal Pavletu piščalko. Pavle je jokal potem, vpil je skoro. Anton pa se mu je režal v obraz in tudi ona se je smejala z Antonom. Tako je bilo. Prav ni bilo! In vezi so se kovale, kovale . . . (Dalje.)

## Ko stare sem svoje pesmi bral — —

Stare sem svoje pesmi bral. Stare? Zakaj?  
Ker bil sem menda otrok tedaj,  
ko vseč so mi bile tako solze,  
in vseč mi bila je luna in zvezde lepé.  
O ta naivnost! Ne! Bolezen  
takrat je bila tista ljubezen.  
In zdaj, ko mož pri mizi sedim  
in misli resne in trezne gojim,  
sovražim vse tiste mehke vzdihé  
in tiste pesmi od sreče tihe —

sovražim tako kot možaka,  
ki stavek vsak ga izda za bedaka.  
Če ljubiš, ljubi krepkó!  
Ne jokaj, kot v vetrcu breza!  
In kadar trpiš, trpi srčno,  
če prav usode melje te jeza.

Ta sklep sem si trden skoval,  
ko stare sem svoje pesmi bral.

*F. S. Finžgar.*

## Kako je tiho . . .

Kako je tiho v katedrali!  
Molivci so se porazšli,  
in tajen mir je legel nad klopi . . .  
Tam v eni le še, tiho zdihujoč,  
v molitev zatopljen nekdo kleči . . .  
A skozi okna gleda tiha noč . . .

O, temna noč zre v srce moje,  
a notri je toplo, svetlo:  
strasti izgnal sem z bičem v noč temno,  
in vanj prišel je molit mir sladak.  
Tak tiho moli . . . in za njim skrbno  
zaprl sem vsemu drugemu korak . . .

*Vinko Vinič.*

## Življenje moje . . .

Mrak pada . . . O poglej na horizont,  
tje daleč, v neizmerjeno daljavo.  
Krvavo solnce pogrezuje se v puščavo . . .  
Izza obzorja plamen šviga; — na nebo  
kot prsti rok presečih, sklenjenih,  
prameni se temno-rdeči pnó . . .

Ne —! To je duša, ki v strasti prepada  
pehaš jo; bridko brez pomoči joka,  
še iz prepada se dviguje njena roka,  
proseč v obupu: „Ah, nikar, nikar  
me ne pehaj v strasti neskončni mrak!  
Življenje moje je le solnca žar . . .“

*Vinko Vinič.*